

Прилѣпъ.

Днесъ Антонъ донесе въ училището единъ прилѣпъ, затворенъ въ едно малко сандъче. Учителтъ имъ отдавна искаше да ги запознае съ прилѣпа. Ето и най-удобния случай.

— Кждѣ улови, Антоне, този прилѣпъ? запита учителтъ.

— Намѣрихме го между дѣскитѣ въ работилницата ни, отговори Антонъ. Татко прѣдполага да е прѣхвъркналъ прѣд нята вечеръ и да не е могълъ да излѣзе, защото сетнѣ затворили прозореца.

— Да, така трѣбва да е, каза учителтъ, защото знае се, че прилѣпътъ обича да хвърчи край стѣнитѣ на кѣшитѣ за да си търси насѣкоми, накацали по тѣхъ. Сега нека не измъчваме много прилѣпа въ това сандъче. Той не обича робството, нека го освободимъ.

И учителтъ извади прилѣпа изъ сандъчето и го показва на ученицитѣ.

— Дѣца, кой отъ васъ е виждалъ другъ пѣтъ живъ прилѣпъ или го е пипалъ съ рѣка? запита учителтъ.

Много малко рѣцѣ се вдигнаха. Повечето дѣца сж виждали прилѣпа кога хвърчи. Антонъ го бѣше разгледалъ добрѣ въ кѣщи, па и баща му бѣ разправилъ нѣщо, та поиска позволение да разкаже.

— Тѣлото на прилѣпа, започна Антонъ, е покрито съ една тънка кожица, която може да се разпѣва и свива. Когато прилѣпътъ лежи или виси, кожицата се плътнo стѣга о тѣлото му. Когато иска да хвъркне, тя се разпуска. Кога хвърчи, той ни се вижда голѣмъ, защото разтяга хвърчащата кожица, която обгрѣща цѣлото му тѣло. Самото тѣло на прилѣпа е много малко. Прѣднитѣ членове на прилѣпа изглеждатъ като рѣцѣ, а заднитѣ като крака. Сравнително съ тѣлото му, ушитѣ